

Una terrassenca entre premis Nobel

Irene Marco (segona per la dreta), amb Kurt Wuthrich, premi Nobel en Química 2002 Foto: I.M.

Irene Marco Rius és un dels cervells terrassencs que amplia la seva formació en un país estranger. Ara mateix fa el doctorat a la Universitat de Cambridge, en el Departament de bioquímica, estudiant com la ressonància magnètica pot ajudar a detectar canvis metabòlics en els tumors, donant informació sobre la resposta al tractament poc després d'aquest.

Recentment ha participat en la trobada a Lindau (63 edició) (http://www.lindau-nobel.org/2013_Lindau_Meeting_Chemistry.AxCMS), amb més de 600 investigadors menors de 35 anys i uns 35 guanyadors del premi Nobel. Hi havia uns 23 estudiants de l'estat, amb una majoria que treballa fora, preocupats per les poques perspectives de poder tornar a fer recerca al nostre país.

"La trobada va ser molt interessant perquè els premi Nobel decidien el tema sobre el que volien parlar, i tot i que més d'un es va centrar en la ciència del seu descobriment, molts d'ells van preferir explicar-nos com de fortuïta va ser la troballa".

Pels matins tenien xerrades dels Nobel en una gran sala on tothom hi podia assistir. I a la tarda hi havia sessions de discussió on tres o quatre eminències feien una mena de tertúlia sobre temes d'interès, com ara els problemes energètics del planeta.

Després teníem l'oportunitat de trobar-se en grups més petits d'uns 20-50 estudiants amb els premis Nobel i preguntar-los el que volguessin ("el que més ens interessava era com es van sentir quan van guanyar el premi Nobel, quin va ser el moment més dur de la seva carrera, etc."). A les nits hi havia sempre algun sopar organitzat on es podia parlar de manera més relaxada i de tu a tu amb els altres investigadors o premis Nobel.

"Jo he tornat a Cambridge molt motivada i animada, amb ganes de continuar treballant. Un dels consells que ens van donar es que hem de fer ciència perquè ens agrada i perquè cada petita troballa ens fa feliços, i que el reconeixement i els premis no han de ser mai el nostre objectiu. perquè fer recerca pot ser molt dur i frustrant, i poden passar anys fins que s'aconsegueix algun resultat que cridi l'atenció a la resta de la comunitat científica, i si la il·lusió no surt d'un mateix és molt fàcil sentir-se arrossegat a abandonar".